

LA 1 FEBRUARIE SE
ÎMPLINESC 100 DE
ANI DE LA NAȘTE-
REA MARELUI NOS-
TRU PICTOR

**ȘTEFAN
LUCHIAN**

Mere

LUNA CĂRȚII LA SATE

În ceasurile de răgaz ale sărbătorilor de iarnă, am fost atent la știrile și comentariile care veneau din lumea întreagă și prin toate mijloacele moderne de comunicare: radio, televiziune, ziare, reviste, filme documentare etc., și am încercat să-mi fac o imagine asupra anului în care am intrat, și mai mult, asupra veacului în care trăim. Firește, n-am ajuns la concluzii senzaționale, dar mi s-a întărit convingerea că vremea noastră este a marilor izbînzii științifice și culturale. Poate că niciodată în existența ei, umanitatea n-a fost mai însetată de cunoaștere, de instruire, și niciodată mai aridă, mai nerăbdătoare să deslușească tainele naturii, creînd astfel temeuri unei vieți mai bune pe pămînt. Dincolo de suferințele care mai umbresc harta lumii, popoarele se află într-o adevărată întrecere spirituală, conștiente fiind că viitorul este al acelor care vor stăpîni mai bine tezaurul de cunoștințe adunat de milenii. M-am gândit îndată la debaterile care au avut loc la noi în preajma Anului nou, la noile măsuri adoptate, la toate documentele care atestă voința neabătută a societății noastre socialiste de a ține pasul cu vremea, de a înainta repede pe calea progresului. Avem șansa ca această nobilă voință să fie călăuzită de Partidul Comunist Român, în mod științific, la înțelepciunea și dinamismul încercat în atîtea împrejurări.

Între multiplele mijloace de asigurare accesului la cultură al maselor, se numără și tradiționala „Lună a cărții la sate”. Este luna în care energiile firii par a se odihni, pregătindu-se pentru marea explozie vitală a primăverii, cînd oamenii satelor se pot apleca în liniște asupra cărților, cînd pot discuta și cerceta rafturile cu cărți din biblioteci și librării. Este luna în care ne numărăm scriitorii și vorbim răsăritul lor de lucru și vor lua drumul satelor îmbrăcate acum în hlamida curată a zăpezilor. Acolo, în sălile căminelor culturale, cititorii și autorii de

cărți vor purta acel dialog prietenesc, cu ciștiguri pentru ambele părți. O lectură scurtă, o recitare, un autograf, o părere rostită deschis, din inimă, vor da acestor întâlniri temperatura înaltă necesară unei adevărate culturi. Mi s-a întîmplat, cu asemenea prilejuri, să întîlnesc țărani pasionați de lectură, cu un spirit de discernămint care ar face cinste oricărui intelectual. Mi s-a întîmplat să cunosc oameni tineri care în această lună descopereau farmecul cărților și dorința de a începe înjgheburile unei mici biblioteci. Mi s-a întîmplat să văd și responsabili de magazine care țin cărțile într-un ungher întunecat, acoperite de lăzi și diverse alte mărfuri.

Luna aceasta care va mobiliza mii de oameni, trebuie să fie în mod firesc și un prilej de a discuta felul în care este răspîdită cartea la sate, trebuie rostite răsplat neajunsurile și subliniate succesele. Pentru că așa cum spuneam, este vorba nu de un popas sărbătoresc, nici de șezători formale sau didactice, ci de un proces amplu și complex, cu țeluri imediate, dar mai ales cu un sunet plin în viitor. Gingașă dar și orgolioasă, modestă dar și interesată mereu să afle ce se spune despre ea, cartea cere un loc mai ales între celelalte bunuri necesare vieții. Și nu am în vedere numai romanul, nuvela sau poezia, ci și cartea de știință, cu o pondere chiar mai mare în înțelegerea omului și fenomenelor ei, sau în marea obișnuită a oamenilor de la sate care se îndreaptă spre o agricultură avansată, rațională.

Privită astfel, „Luna cărții la sate” este doar un start, o linie de pornire într-un proces care se întinde pe tot anul, pe toată viața. Deși plasată între omături și viforite, s-o facem cit mai fierbinte.

NICOLAE JIANU

FIECĂRUI JUDEȚ LARGI PERSPECTIVE DE DEZVOLTARE

L-am rugat să ne refere despre problema din titlu pe un specialist, prof. de geografie STAN CRISTACHE, șef de secție la Institutul de geografie-geologie al Academiei Republicii Socialiste România.

Iată răspunsul său :

„...Ca unul dintre cei care au participat la studiile ce-au precedat recente Propuneri ale Comisiei Centrale de Partid și de stat îmi este pe deplin clar sensul măsurilor preconizate despre care aș vrea să vorbesc ceva cititorilor „Albinei”.

Consider, din punctul de vedere al geografului, noua organizare administrativ-teritorială ca judicioasă și echilibrată. Județele sînt — cu mici deosebiri — apropiate ca suprafață. Ele au forme variate de relief, resurse naturale proprii și un potențial economic menit să asigure în perspectivă o dezvoltare complexă și multilaterală. Altfel motiv pentru care consider județele Propunerile este acela că în centrul județelor stau orașele principale reprezentînd pivoții economiei, politici și social-culturale în jurul cărora va gravita întreaga rețea de relații din cuprinsul județului. O dovadă o constituie faptul că

(Continuare în pag. a 3-a)

ȘCOALA ȘI FAMILIA

MEDALION

ÎNVĂȚĂTORUL CONSTANTIN HAFIUC

Toamnă, iarnă, primăvară, când de pe obcină se lasă ploile și nouri plumburii, când arinii de pe Sadova se îmbracă în promoroacă iar pietrele se despacă de ger, când în păscători și finețe răsar brândușele și cluboțica cucului, oamenii îl văd trecând înalt și subțire, cu chipul ars de vânturi și de arșiți, cu pasul sprinten spre școala zidită la marginea comunei, la poarta pădurilor și a tăcerii. Îl așteaptă vreo 40 de pui de voievozi, alcătuiți patru clase, îmbrăcați cu bonițe și ițărași, cu cămăși înflorate cu pui de cusătură și purtând pe cap pălăriițe de pădurar, la fel cum umbra și el îmbrăcat cu mulți ani în urmă. În școala de la poarta pădurilor și a tăcerii, 40 de pui de voievozi învață cu omul acela înalt, smead, cu sufletul înflorit ca schelbele, să pătrundă primele taine ale slovei și cifrelor, ca pe urmă să coboare spre școala generală din centru, să descopere minunile laboratorului și sunetul altor graiuri. Oamenii s-au obișnuit într-atât cu dinsul, încât fără el comunei i-ar lipsi ceva, ar tinji după ceva. El i-a învățat și-i învață pe oameni să guste bucuria și dragostea de frumos: el a învățat și învață comuna să coboare buciumele și fluierile din munți, să aducă cîntecele și jocurile din bătrîni în sala căminului cultural, să ridă și să înțepe cu strigătura de horă transformată în cuplet, obișnuințele vechi și lăsatul pe tinjală...

Dacă ai sta să te întrebi cîți oameni din comuna aceasta dintre obcinile Bucovinei — Sadova Cîmpulungului — i-au fost școlari, n-ai să poți număra. Mulți au plecat în cuprinsul țării: medici, profesori, ingineri, arhitecți, ofițeri, tehnicieni, muncitori de înaltă calificare. Pe cei rămași i-a învățat în anii când funcționa la școala generală din centru și tabla înmulțirii, și franceza, și muzica, și istoria și minunile experienței de laborator. Învață el însuși, pe brînci, pentru ca ceea ce vor învăța școlarii de la dinsul să rămînă întipărit în memorie pentru toată viața. Sfirșind școala, promoțiile continuau să învețe cu el, mai departe, la căminul cultural, cea de a doua școală a lui. Continuau și continuă să învețe unii să exprime arta, iar alții să o pătrundă, să o înțeleagă, să se bucure de frumusețile ei.

★

Bate în fiecare zi, pe jos, drumul pînă la școala așezată la poarta pădurilor și a tăcerii, ritmînd în gînd poate o fabulă nouă, poate un text nou de cîntec pentru brigada artistică. Trece prin minunea albă a iernii ca printr-un basm în care îl așteaptă vreo 40 de pitici și pitice veniți peste zăpezi de lingă fuga speriată a cerbilor, să-l întîmpine cu „bună dimineață”, să învețe cît fac 7 x 9 și să se minuneze de vitejia Măriei Sale Domnului Ștefan.

Și vine prînzul și sub pașii lui se așterne drumul întorcîndu-se acasă. În mîntea lui se desfășoară repetiția de după amiază, de la cămin. Textul cel nou e gata. Și melodiile sînt adaptate la text. Rolurile sînt pe măsura interpretelor; știe el prea bine cît pot și ce pot artiștii săi.

Și vine seara, seara tîrzie, după ce luminile de la cămin s-au stins, după ce s-a terminat și filmul. E ceasul cînd omul înalt și subțire, cu chipul smead, se pregătește pentru lecțiile de a doua zi. Astăzi, pregătirea o face la traforaj. Construlește o caleașcă în miniatură. E dator cu un răspuns unui pitic care l-a întrebat: „Poftesc, tovarășe învățător, cum arată o caleașcă?” Piticul era, pesemne, după un vis cu întîmplări din basme... Tovarășul învățător lucrează la caleașcă visînd un microbuz albastru care să-l ducă și pe el, în fiecare dimineață, la școala de la poarta pădurilor și a liniștii și să aducă, la întoarcere, pînă la școala din centru pe piticii

care au crescut să poată învăța minunile fizicii, sunetul graiurilor străine și, bineînțeles, bucuria de a ști cît mal mult din cele ce sînt pe lume...

...Pe omul înalt, subțire și smead, cu sufletul înflorit ca schebele primăvara, îl cheamă Constantin Hafuic, iar actele spun că se apropie de 50 de ani. Dar nici el, nici oamenii, nici cel ce iscălește aceste rînduri, nu cred în ce spun actele... Și e atît de firesc să fie așa...

DRAGOȘ VICOL

D·I·N·T·R·E·S·U·T·E·D·E·C·A·T·A·R·G·E

RADIAN DRĂGOI din comuna Lița, raionul Tr. Măgurele, este elev în clasa a VIII-a. În luna martie 1967, debutează în revista „Ate-neu”. La puțină vreme, ziarele „Scînteia tineretului” și „Steagul roșu” îi publică cîteva poezii pline de sensibilitate și gingășie.

Din manuscrisele trimise redacției noastre am selectat aceste două poezii:

CERBUL

La marginea satului,
cerbul sfișie luna cu coarnele.

Cîinii se desprind
din coaja somnului
și aleargă pe urmele lui.

Tîrziu,
cu puterea scursă din oase,
cerbul se pierde în pădurea
străjuită de legende și somn.

NOAPTE DE IARNĂ

Frig. Zborul păsărilor
la forma
florilor de gheață.

Norii se rostogolesc
prin albia cerului
apoi se prăbușesc
în ochii oamenilor.

Ninge peste arborii
inimii mele,
împreună cu fulgii
luna și stelele.

Prieteni ALBINEI

Scrisorile primite în ultima lună la redacție au exprimat, spre bucuria noastră, opiniile despre revistă ale numeroșilor cititori ai ALBINEI.

Mulțumim pentru cuvintele frumoase scrise de doctorul Nicolae Ostin (I. F. Reghin), M. Imbrescu (Rudăria, Banat), V. Turea (Coțușca, Suceava), ca și pentru sugestiile comunicate de Dumitru Apostoliceanu (Oporelu, Argeș). De la bunele dv. opinii, dragi cititori și dragi corespondenți, pînă la acțiunile concrete întreprinse de dv. în sprijinirea răspîndirii ALBINEI nu a mai fost decît un pas. Și, iată că iubitorii acestei vechi publicații au trecut la fapte: prof. Dumitru Jompan (Marga, Caransebeș) se străduiește să mărească numărul de abonamente din comună, popularizînd revista printre părinții elevilor săi, Dumitru Apostoliceanu (Oporelu, Argeș) promite să atragă în rîndul cititorilor noștri cît mai mulți consăteni, prof. Gh. Oancea (Crîngeni, Argeș) a ridicat deja numărul abonaților din satul său la 60, prof. M. Bălaj (Seini, Maramureș) a înregistrat 86 de abonamente și ne asigură că în viitor se va ocupa sistematic de abonații ALBINEI. Corespondenții noștri Iosif Gritto (Medias, Brașov) și Ion Coțoi (Sîntana, Crișana) ne oferă tot sprijinul pentru o și mai largă răspîndire a revistei, promițîndu-ne, ca vechi colaboratori ai paginilor noastre, și materiale despre problemele satului. Alt vechi prieten al ALBINEI, Petru Botașiu (Grăniceri, Crișana) ne scrie cu căldură despre publicația noastră, angajîndu-se să ridice numărul de abonamente la peste 50; în același sens ne scrie și prof. Grațian Jucan (Cîmpulung Moldovenesc). Tot despre sporirea numărului de cititori și abonați ne comunică comitetele regionale de cultură și artă Banat și Suceava și comitetele raionale de cultură și artă Dej, Săveni, Medias, Oradea, Slobozia.

Am constatat cu bucurie că în numeroase comune și sate există un număr impresionant de cititori ai revistei noastre. La Dingeni (regiunea Suceava) sînt 263 de abonamente; la Vădastra și Vișina Veche (regiunea Oltenia) 150 și respectiv, 180; Frumușica (regiunea Iași) are 152, Merișani (regiunea Argeș) 208, Săcădat (regiunea Crișana) 190, Simmihaiul de Cîmpie (regiunea Cluj) 364, Slăvești și Salcia (regiunea București) 211 și 218, Stîlpeni (regiunea Argeș) 174. În unele localități numărul cititorilor a crescut simțitor: la Grănicești (regiunea Suceava) de la 34 la 109, la Livezile (regiunea Bacău) de la 13 la 145, la Mihăieștii de Sus (regiunea Argeș) de la 11 la 109, iar la Poiana Mare și la Goicea (regiunea Oltenia) de la 21 la 111 și de la 180 la 249. Numărul abonamentelor la ALBINA a crescut, de asemenea, în multe alte sate despre care vom vorbi în numerele viitoare.

Tuturor le mulțumim pentru atenția cu care urmăresc revista, pentru strădania depusă, apreciîndu-le dragostea pentru cultură, pentru cuvîntul tipărit și, în ultimă instanță, pentru această publicație de mare tradiție. Opiniile despre revistă sînt de mare importanță pentru noi, la fel propunerile, de cele mai multe ori judicioase. Răspundem pe această cale vechiului nostru prieten, Ion Ghinescu (Boteni, Argeș), că s-a ținut seamă de cele sugerate în scrisoarea sa cu privire la publicarea de folclor nou, cu condiția ca poezia populară să fie autentică și de valoare.

Cu dragă inimă vom primi toate știrile sosite de la I. Leuca (Bistrița Bîrgăului, Cluj) ca și de la N. Marinescu (Berbești, Argeș) care își manifestă dorința de a se înscrie printre corespondenții ALBINEI.

DIN EXPERIENȚA MEA DE DIRIGINTE

chiat al educației vede că între diriginți și elev se naște un fel de osmoză, și dacă se muncește cu pricepere și dragoste se pot obține succese, uneori nebanuit de mari.

Tata și mama sînt familiari copilului. Dacă aceștia n-au știut cum să-și pregătească pentru viață copiii, vor avea de întîmpinat multe greutăți. Dar cînd dirigințele se bucură de ascendent moral, fiind bine pregătite, și cînd se arată drept și uman cu elevii, atunci putem vorbi de un real cîștig în formarea bunelor deprinderi ale omului nou.

Nu se poate vorbi despre un tînar școlar, dacă nu se cunoaște și mediul familial. Sînt destule drame în unele familii, pe care noi nu le cunoaștem și de aceea legătura cu familia este atît de imperioasă.

Uneori au loc certuri și de aie! dureroase stări de neliniște care au influențe grave asupra moralului și capacității de muncă a elevului. Unii părinți nu știu să lucreze, cum spun ei, decît cu „mîna forte”; sînt duri și aspri cu copiii lor, atît cu băieții cît și cu fetele.

Iată un caz: eleva Năstase Elena, de teamă că nu va lua examenul de bacalaureat și mai ales de frica părinților, a căzut într-o stare de nesiguranță, fapt care a făcut-o să piardă în două sesiuni examenul de bacalaureat. Intrînd la o școală medie sanitară din altă localitate, eleva este astăzi fruntașă la învățătură, avînd numai note de 9 și 10. Am observat la această elevă o încredere totală în capacitatea ei de muncă. Ca diriginte am intervenit pentru ca eleva să meargă la o școală tehnică, să-și schimbe mediul de viață și s-a reușit transformarea acestei tinere într-un cadru util și vrednic de muncă.

Cazul elevului Pavel Florica este și el elocvent. Zdruncinată sufletește pentru că însăși mama ei o îndemna să părăsească școala, eleva, cu lacrimi în ochi, arăta cît de greșită este mentalitatea părinților. Că nu este înțeleasă și că nu știe cum să scape de cearta continuă și de presiunea părinților. O înțelegere părintească și o atenție deosebită a dirigințelii a dus la stabilirea echilibrului moral și psihic al elevului. Mama a fost lămurită că în adevăr comite o gravă greșală față de fiica ei. Eleva a continuat și a încheiat cu succes anul școlar, luînd și bacalaureatul.

Alt caz, poate mai greu de rezolvat, a fost cel în legătură cu elevul Șerban Ilie. Tatăl ducea o viață puțin organizată, iar copilul rămînea mereu nesupravegheat. La un moment dat, elevul a părăsit școala și internatul spre a-și căuta de lucru. A fost readus la școală, a fost ajutat de colegii din clasă, de diriginți și de conducerea școlii care nu s-a grăbit să-l elimine din școală, ci, dimpotrivă, l-a îndrumat pe drumul cel bun. Elev inteligent, cu mari posibilități, Șerban Ilie a reușit să termine liceul, să ia cu succes bacalaureatul.

Nu se pot da rețete generale valabile în legătura cu munca de educație, dar este necesar ca dirigințele să fie acela care să stimuleze și să coordoneze activitatea elevilor clasei pe care o conduce și să facă din părinții elevilor un prețios colaborator. Dirigințele este și trebuie să fie confesorul tuturor bucuriilor, dar și necazurilor colectivului de elevi pe care-l îndrumă.

Lucrînd în chipul arătat mai sus, colectivul de cadre didactice de la liceul „Dimitrie Bolintineanu” din comuna Bolintinul din Vale, raionul Titu, a obținut rezultate frumoase în procesul instructiv-educativ. Cazurile problemă ale unor tineri au fost urmărite cu răbdare, atenție și întotdeauna cu bunătate și sinceritate.

Prof. I. CARBARĂU

În orice produs, oricât de simplu, oamenii investesc forță fizică, timp, capital și speranțe. Cei cu care stăm de vorbă, gospodari din Receașul Banatului, obișnuiesc să cîntărească banul înainte de a-i da drumul din mină întrebându-se cu ce foloase se va întoarce înapoi. Cînd cumpără o unealtă de lucru se gîndesc cam în cită vreme îi vor putea scoate prețul. Cînd încep o lucrare cu brațele fac socoteala dacă prin ceea ce obțin truda le este plătită. Investiția, de orice natură, este un capital spre fructificare. Calculul atît de simplu: „ce cheltuiesc și ce obțin“, este așadar cel mai răspîndit printre oameni. Iar beneficiul trebuie să întrecă neapărat cheltuiala făcută. Am zice că aceasta-i obligatoriu pentru progresul însuși al unității. O arată dinamica veniturii în cursul anilor la orice cooperativă agricolă care este, după cum se poate constata, mereu în urcus. În timp de patru ani (1962—1966), venitul cooperativelor din Receaș a crescut cu 3,5 milioane lei, iar fondul de bază a ajuns de la 5 la 10 milioane. În tot acest timp pămîntul — sursa principală a avuției — a rămas același. Surprindem un fenomen grăitor: în timp ce fondul de bază și averea obștească se dublează, volumul de zile-muncă se mărește numai cu 30 000, reprezentînd o creștere de 12 la sută. O producție marfă mult mai mare este obținută, practic, cu același efort. Dar un efort inobilat prin munca mecanizată și prin specializarea individului.

Cheltuiala cea mai importantă pe care o fac, cea de muncă, le aduce la fiecare sfîrșit de an beneficii tot mai mari. Aceasta explică de ce în anul 1967, care le-a dat în cîmp surprize rele, au ieșit cu producția globală la țanc. Inginerul agronom Tudor Anastasescu analizează, la rugămintea noastră, condiția anilor neprielnici și felul cum li se limitează efectele.

— Toamna a fost secetă și griul a răsărit anevoie. În mai și în iunie, în schimb, ploii frecvente și reci au întîrziat vegetația. Dar producțiile la culturile de bază s-au apropiat de cele prevăzute în ciuda vitregiei naturii. Soiurile viguroase adaptate la specificul climatic fac față cu eroism încercărilor. Dar numai asta nu-i de-ajuns. La gradul de înzestrare la care ne aflăm putem cere mai mult.

— Se pot adică smulge chiar și anilor nefavorabili producțiile dorite?

— Da și răspund astfel fiindcă nu ne putem declara mulțumiți cu o producție care nu plătește investiția și munca oamenilor. În lupta cu seceta un rol important revine plantelor premergătoare. Am găsit la venirea mea la Receaș o anomalie: ani în șir griul s-a semănat după griu. Procedul s-a perpetuat și anul trecut pe suprafețe destul de mari. Anul 1968 a început cu o nouă reasezare a culturilor. În terenul aluvionar din lunca Begăi se seamănă în acest an mazăre, ca plantă premergătoare.

— Care e justificarea economică a măsurii?

— 1) Se încasează din vînzarea mazărei bani in-

CE INVESTIM ? CE OBTINEM ?

tr-o perioadă cînd nu sînt alte produse în cîmp de valorificat ;

2) Se adaugă la hrana animalelor lujerii de mazăre bogăți în proteină ;

3) Se îmbunătățește structura terenului.

Grija de a face investiții utile este, la Receaș, o chestiune evidentă. O bună parte din resurse e consumată aici de grădina de legume. De fapt, precumpănitor pentru balanța financiară a anului trecut a fost venitul grădinii de legume. Decanul de vîrstă al brigadierilor, Gheorghe Mato, ne vorbește de organizarea brigăzilor care dă în sarcina fiecărui brigadier și o parte din grădină.

— N-o să mai fie lipsă de brațe în perioadele de vîrf și n-o să se mai strice legumele pe cîmp, fiindcă brigadierul o să știe cum să-și gospodărească forța de lucru și încotro s-o îndrepte. Ierbicidele ori să scutească pe de altă parte multe brațe de la prășilă, pe care le vom folosi la grădină, (face un calcul gospodăresc). Anul trecut am dat ierbicid pe 40 de ha cu porumb. S-au economisit 600 zile-muncă de la prășilă ceea ce înseamnă 18 000 de lei. Scăzînd costul ierbicidului ne rămîne un cîștig net de 16 000 de lei.

Calculul eficienței investițiilor a coborît pînă la brigadier. E de așteptat ca el să devină o preocupare a majorității cooperativelor.

Există oare o strategie a gradinarului ?

Ion Peter, președintele C.A.P. răspunde: Există. Nu poți să cîștigi dacă nu ții seama de ritmul vegetației, de mersul pieții, de producția unităților ve-

cine. (Vezi legea cererii și a ofertei, N.R.). Ne doare, de ce să n-o recunoaștem, dacă au ieșit Peciu și Dinașul înaintea noastră cu zarzavaturi pe piață.

— Credem că nu poate fi vorba aici decît de o concurență pozitivă.

— Grădinarul care-și cunoaște interesul se grăbește să scoată pe piață legume timpurii fiindcă ia pe ele preț bun. Dar datorita de a livra orașului legume tot timpul anului rămîne la fel de valabilă. Anul trecut AGROSEM-ul ne-a vîndut semințe „10+ Bizon“ de proastă calitate. Ca să salvăm banii cheltuiți și să scoatem și ceva peste (asta ne era cel puțin intenția atunci) am făcut o exhibiție agrotehnică. Am lăsat la fiecare plantă copiii (care în mod normal trebuie tăiați) să-și urmeze cursul vegetației. În felul acesta am silit planta să dea o producție mai mare. La soiul „Delicatesse“ am eliminat însă copiii după a doua inflorescență. Fructele rămase s-au copt repede și au ieșit viguroase. Am putut livra la export 21 de vagoane care ne-au adus cîștig bun.

Solarul este încă una din investițiile rentabile. Un metru pătrat de solar cultivat cu roșii aduce 51 de lei în timp ce cheltuielile de construcție pe metrul pătrat nu trec de 17 lei. Diferența e a noastră. Cred că plugarul nostru va realiza maximum de beneficii cînd va face același calcul sever al rentabilității la metrul pătrat din cîmp ca și la cel din seră.

N.R.: Pe fondul acesta de cumîntenie gospodărească pe care l-am cunoscut la Receaș se așterne o întimplare ieșită din comun. Într-o zi (fatală după cum s-a văzut) din vara trecută, un telefon sosit pe nepusă masă de la București imbia Uniunea regională C.A.P. Banat cu o instalație de răsadnițe cu încălzire tehnică. Dornic să-și modernizeze grădina dar neștiind prea bine despre ce este vorba fiindcă nici nu li s-a explicat, cei din Receaș primesc oferta. Totul se tranșează însă în vorbe. Nimeni nu știe nici prețul nici felul lucrării. Primul transport de țevi sosește și cooperativii din Receaș plătesc pe loc 250 000 de lei. Mai tîrziu află cu groază că valoarea totală a lucrării este de fapt 2,5 milioane lei și mai ales că astfel de instalații au fost scoase din uz fiindcă nu au dat rezultate. (La ora aceasta au și renunțat de altfel la o astfel de „afacere“ ruinătoare). Drept care facem aici convenita semnalară și cerem lămuriri suplimentare în legătură cu :

— Răspunderea cu care cei însărcinați să reprezinte interesele cooperativelor agricole de producție (Uniunea raională și regională a C.A.P.) au angajat o astfel de lucrare ;

— Modul în care o instituție de prestigiu științific cum este I.S.P.A. (Institutul de Studii și Proiectări Agricole) din București se grăbește să emită proiecte pentru instalații care nu trebuie nimănui,

Y. TOSO

UNDE EXISTĂ PREOCUPARE...

În raionul Gherla funcționează, în acest an, 116 cercuri de învățămînt agrozotehnic, în care sînt cuprinși aproape două mii de cursanți. În majoritatea cercurilor, lecțiile se țin cu regularitate, sînt mai atractive și, drept urmare, frecvența este mai bună decît în alți ani. La cercul de zotehnie din cooperativa agricolă Cămăraș, spre exemplu, participă aproape toți in-

grijitorii de animale. Inginera Maria Ghiță obișnuiește să-și însoțească de fiecare dată expunerea cu material intuitiv, stîrnind interesul participanților. Cu rezultate la fel de bune se desfășoară învățămîntul și în cooperativele agricole din Fizeș, Aschileul Mic, Mociu, Mintiu, Greaca, Dăbica, Aschileul Mare.

...ȘI UNDE NU

Cum este cazul cooperative-
lor agricole din Feldioara,
Bonș, Ghirolț și altele, pînă

la 12 ianuarie se predaseră numai cîte trei sau patru lecții. La C.A.P. Gădăln lucrurile se prezintă și mai slab. La cercul de cultura plantelor, anul II, condus de inginerul Lucian Anbrașoni, se predaseră abia două lecții. Aceeași situație este și la Șoimeni, lector ing. Viorica Bangău.

În comunele Coasta, Feldioara, Coasta Diviclori, Sava, Răscruți, nici pînă la data amintită nu se asiguraseră toate manualele, comandate de altfel la vreme la U.R.C.C., lectorii fiind nevoiți să im-

prumute manuale de la colegii lor din alte unități. Pe de altă parte există cooperative agricole unde conducerea nu acordă atenție cuvenită învățămîntului. Ce se poate spune, bunăoară, despre tovarășul președinte al C.A.P. din Sintioana, care nici nu cunoștea bine situația de la cercul de zotehnie iar o parte din manuale țaceau la sediul cooperativei ?

SOREANU LEON
Consiliul agricol raional
Gherla

Învățămîntul agro- zotehnic

FIECĂRUI JUDEȚ LARGI PERSPECTIVE DE DEZVOLTARE

(Urmare din pag. 1)

marea majoritate a județelor va avea ca reședință orașe municipii.

Al treilea motiv este amplasarea orașului reședință în centrul județului, faptul ușurînd deplasările populației către centrul administrativ, ca și deplasarea organelor de la centru în localitățile din teritoriu.

Județul este o ideală împletire a factorului tradițional istoric cu cerințele dezvoltării vieții sociale. Ca numiri și ca localizare se păstrează în bună măsură criteriile tradiționale. Au fost reluate multe dintre denumirile vechilor județe. Faptul are și un resort psihologic valoros. Oamenii se simt mai legați de județul lor, mai „la ei acasă“. Cele mai multe județe sînt axate pe riuri. Ca să mă refer numai la cele din Cîmpia Dunării, Teleormanul este străbătut de Vedea, iar Ilfovul își reia numele vechi inspirat de la riulețul Ilfovăț a cărei denumire pare-mi-se a și dispărut.

La Porțile Carpaților străbătute de-a lungul vremurilor de marile drumuri comerciale, unde încă din vechime au apărut orașele tîrguri, s-au dezvoltat relații teritoriale care își găsesc acum expresia în județele Brașov, Sibiu, Bistrița, Vrancea. Dar să revenim la zona geografică dunăreană. În cele două cîmpuri marginale ale cîmpiei Bărăganului, cel de la est și Teleormanul la vest, vor fi județele Ialomița și Teleorman. Ca profesor de geografie aș vrea să mă ocup de legătura dintre populație și suprafața teritoriului.

În partea de est există un indice demografic scăzut. Prin dezvoltarea marilor întreprinderi agricole din această zonă și crearea grupurilor sociale respective se va asigura aici stabilitatea cadrelor de specialiști și totodată un potențial uman satisfăcător. Se va crea premisa repartizării uniforme a forțelor de producție. În Ialomița s-au pus de-acum bazele unor mari întreprinderi ca o fabrică de ulei, una de produse lactate, o fabrică de carcase-radio, un spital modern și un complex comercial.

Teleormanul are un indice demografic ridicat și forța de muncă necesară pentru solicitările exploatărilor petrolifere de aici.

Județul Ilfov va gravita tot mai mult în jurul Capitalei, constituind prima bază a aprovizionării acesteia cu produse agrolimentare. Încă de mult, dezvoltarea zonei preorășenești a făcut să dispară fostul județ Vlașca. Ea a cuprins în întregime în sfera sa de influență zona Mostiștei. Giurgiu începe să devină practic (și va fi în perspectivă) un port al Capitalei. Aceasta este de fapt pretutindeni o caracteristică a marilor metropole.

Crearea județelor în cîmpia dunăreană este echivalentul unui salt istoric în dezvoltarea economică și social-culturală a acestei zone. Este suficient cred ce am amintit, pentru a sublinia caracterul științific, profund rațional și realist al Propunerilor Comisiei Centrale de partid și de Stat.

Personal sînt ferm convins de justetea lor și le voi sprijini din toată inima...

OBLIGAȚIUNI C. E. C. CU CÎȘTIGURI

Ca și libretele de economii, obligațiunile C.E.C. oferă depunătorilor însemnate avantaje. Obligațiunea C.E.C. este un instrument de economisire „la purtător“ (nenominal) și are valori fixe de 200 de lei, 100 de lei, 50 de lei și de 25 de lei.

Pentru sumele depuse pe obligațiuni, Casa de Economii și Consenținații acordă prin trageri la sorți lunare, care au loc în ultima zi a fiecărei luni, cîștiguri în bani de 100 000 lei, 75 000 lei, 50 000 lei, 25 000 lei, 10 000 lei, 5 000 lei ș.a. Lunar se acordă cîte 2 112 cîștiguri, în valoare totală de 2 215 000 lei.

Obligațiunile C.E.C. se pot procura de la unitățile C.E.C. și poștale din întreaga țară. Tot la aceste unități ele se pot restitui, deținătorii primind imediat valoarea lor integrală.

În primele 10 zile ale fiecărei luni, obligațiunile C.E.C. se procură la valoarea lor nominală. În celelalte zile ale lunii, vînzarea obligațiunilor de către unitățile C.E.C. se face după cum urmează :

Obligațiunile în valoare de	Prețul de vînzare în perioada	
	11—20	21 — prețuia tragerii
200 de lei	203,00	205,00
100 de lei	101,50	102,50
50 de lei	50,75	51,25
25 de lei	25,25	25,50

Este important de reținut că obligațiunile C.E.C. care nu au ieșit cîștigătoare la o tragere la sorți, participă la tragerile la sorți următoare.

**NE
SUMEȚIM
PRIN
IARNĂ**

Ca laptele pe foc omătul crește,
De-aseară ninge cald, alene, drept.
Ne sumețim prin iarnă, voinicește,
Ca-n dragoste, cu neaua pin-la piept.

E fiecare arbore un caer
Feeric, de omături încărcat.
Și ciorile, țigăncile, prin aer,
Vesteau de ieri acest prăpăd bogat.

O sanie zburind ca inspirată,
In flori și-neacă tinerii fugari.
In curtea școalei cerurilor, iată,
Ce dulce hărmălaie de școlari.

Impurpurato, harnică tăgadă,
De care mă innod și mă desfac.
Ești ca un mare bulgăr de zăpadă,
O bucată floare de bumbac.

Să nu-ți pronunțe gura vorbe, căci
Se frîng și ele de la jumătate
Și grindurile noastre, grele crăci,
De-atît tumult de alb împovărate.

Departa între oameni orice sfadă,
Iertare-ntre cetăți ! Rostiți încet.
Ce iarnă, ce putere de zăpadă,
La vară-n țarini, o, ce berechet !
N. CREVEDIA

**PICTORIA
DIN
RODNA**

De vreo doi ani, o fărâncă pitează. Oamenii din sat se seori în fața paletei lingă margine de pădure sau în bătrîn cu ramurile răstiră culori. Se opresc în preajmă du-se de taina ascunsă în r transpune atît de gingaș și o bucată de pinză sau c ceea ce i se întăjează c

Da, mina unei fărânci, bătătorită de pucînd cîmp penelul reproducînd un c tură sau portretul vreunui

Lenuța Domide, fărâncă Năsăudului, a început să p sine. A simțit un îndemn p nu-l poate defini, să repro

**CENT
LA
FIER**

Succesiunea imaginea unei și timpului, trecîndu direct din inimă tru tot ceea ce nea aceasta mică oară, la jur de febra premei Corul căminului Urziceni a atins tunde : 100 de a

Ziua de duminică tul cel mai luminos iubitori și sprijin participă la sărburi și, frunzărind r noi", publicată d lare București, a drum, o victorie noastră cu titlul d

...Documente in actele primării bilitățile și satul prezinte „piese Cițlivă flăcăiași școlii, obișnuiți :

Familia Scarlat Canta intră în posesia diamantului negru în urma omorului făptuit de căpitanul Chiriță Drăcea, slujătorul lor, asupra fratelui lui Scarlat, Grigore Canta. Zulnia Canta vrea să pună mîna pe domnie dînd giuvaerul ca peșceș turcilor. Incearcă să atragă și pe fata lor, Zoe, în planul său, dar aceasta împotrîvindu-se, sînt nevoiți să o închidă în turnul Castelului Cnezilor. Scarlat și Zulnia înfiază, în locul ei, pe Ilinca lui Onofrei, cu gînd să o folosească drept nadă, pe lângă diamant. Ei scriu, apoi, răvaș de chemare către Mehmet Aga, pentru ca acesta să-i ducă la Țarigrad, unde gîndesc să trateze obținerea scaunului țării.

La Castel e prezent însă Alexa Cerbu, logodnicul Ilincăi, intrat ca slujitor la porunca lui Neicu, căpetenia haiducilor. Tocmai discută cu Chiper, vizitînd, despre rostul întâmplărilor din ultima vreme.

DIAMANTUL NEGRU

Roman de DUMITRU ALMAȘ

Desen de Nică PETRE

— Parcă poți ști toate gîndurile stăpînilor ?! Roaba Călina a zăpsit ceva, o istorie cu un diamant negru, un giuvaer foarte, foarte scump și cu un domn la Țarigrad.

Ca să nu-și trădeze bucuria, Alexa s-a împărțit a greșit la cîntărit. La unii prea mult le-a pus și mie nu mi-a ajuns...

— ...Norocel de toți dorit, cine mi te-a împărțit a greșit la cîntărit. La unii prea mult le-a pus și mie nu mi-a ajuns...

— Du-mă, Doamne, de pe-aici unde sînt zilele mici, că pe-aicea s-au mărit și oamenii s-au răit...

Ca de obicei, Chiriță Drăcea s-a trezit odată cu zorii. A trecut repede la atelierul de rotărie. Trăsurile erau gata. Le-a cercat mlădierea arcurilor, grosimea osiilor, lunecarea cranțurilor și a perinoacelor, tăria cirigelor pentru oricicuri și gîndea : „...Dac-ar fi aurite, ar fi asemenea caritei care-o poartă pe țarina Caterina la părăzile cele mari. Dar fi-va și-o cărită aurită pentru stăpîna mea...“

— Le ungeți bine, cu păcură, din belșug ! a strigat, cu încruntare. Ați înțeles ?

Meșterii au încuviințat, supuși. Drăcea a ieșit în ogradă, mulțumit și foarte plin de sine, înclinat a săvîrși

orice faptă oricît de bună și oricît de ticăloasă. Il zări pe Alexa și-i arătă cu degetul sufitul scricat la acoperișul turnului :

— Pînă la amiază, îl dregi. Ai înțeles ? Ha-ha-ha !

— Fiu-fiu, fiu !... a fluierat Alexa, scărpinîndu-se în ceafă. Dar ce, mă crezi Meșterul Manole ?

— Căpitane Drăcea, a cercat Chiper să ocolească începutul de sfadă dintre cei doi, de-acolo au căzut doi dulgheri, care...

— Dacă nu împlinești porunca, flăcăule, te măsoar cu harapnicul istic, aici, în mijlocul ogrăzii și în fața Ilincăi.

— Împlinesc, căpitane ! a suris Alexa ascunzîndu-și sila. Că doar c-o moarte sînt dator.

Peste două ceasuri, urcat în podul turnului, Alexa înnodea funia de-o grindă, se lega bine de mijloc cu un briu lat din frînghioare împletite și, atîrnat în gol, începea să bată scîndurile în cuie. Nu-i păsa de primejdie. Nu-l amețea înălțimea. Făcea o treabă pe care nici un meșter n-a izbutit s-o facă. Lucra vesel, fluierînd, încredințat că stăpîna Castelului îi va lăuda măcar curajul, dacă nu și priceperea.

— Îndrăgostiții și nebunii se agăța chiar de țorțile cerului, îl încurajă Chiper, c-o vorbă de duh.

— Și fierb lapte de cuc pe cleanțurile de la Scăldătoarea Vulturilor, îi ținu hangul Alexa arătînd cu ciocanul spre Ceahlău și, bălăngănindu-se în văzduh, trase încă o scîndură din pod, s-o bată în cuie.

Zărîndu-l pe fereastră cum atîrna în gol, Ilinca s-a speriat cumplit. Ochii de cicoare i s-au umplut de lacrimi, miinile i s-au împreunat a rugă :

— Stăpînă, se prăbușește !

— Dacă se prăbușește, înseamnă că-i un nevrednic, a suris Zulnia, cîntînd s-o covîrșească prin batjocură și cruzime. Dar tocmai aceste cuvinte au stîrnit în inima fetei un fior de mindrie. Lacrimile i s-au uscat subit ; „...Nu se teme. E sprinten ca un jder...“

Dar, deodată, prin fața ferestrelor o

scîndură a căzut cu huiet mare. Ilinca și-a mușcat buzele, să nu țipe.

— Tot n-a picat ? a tresărit Zulnia. Ei, se ține bine, tâlharul !

— De ce ești așa de acru, căpitane Drăcea ? Îți pare rău că nu mă vezi zdrobit la picioarele domniei tale ? s-a auzit glasul lui Alexa, parc-ar fi răspuns la întrebarea Zulniei Canta.

Curînd s-au încredințat toți că argatul cel nou de la grajduri e om, nu șagă. Il admira Ilinca, din iatac ; il admira și Zoe, urmărindu-l cu fruntea lipită de zăbrele. Cînd a ajuns cu repararea sufitului în dreptul ferestrei, Zoe l-a văzut mai bine : nădușit de trudă, miinile i se învinețeau de efort, dar surîdea. Și așa, ca-ntr-o joacă, a proptit cu putere picioarele în prichici și, pe furie, a desprins din zid capătul unei gratii.

Zoe s-a cutremurat și-a dat să țipe. Alexa l-a făcut semn, cu ciocanul la buze, să tacă. Și, cu aceeași grijă, să nu-l vadă careva, a așezat gratia la loc, ușurel. Ochii Zoei au scăpărat de o ciudată bucurie. I-a mulțumit cu un tremur din pleoape, ușor plecate. A rupt marginea unei file de carte, s-a înțepat cu acul la un deget, a muțat în sînge un firuș subțire de fin, a scris cîteva slove, le-a uscat la soare, și-a răscuit hîrtia strîns, strîns, ca pe-un hrisov minuscul. Cum istețimea lui Alexa minua argățimea din ograda Castelului, Chiriță Drăcea a aruncat, batjocoritor, o proorocie :

— Se prăbușește ! Că n-are oum prin-de-n cuie și cea din urmă scîndură !

Dintre argați, numai Chiper știa că flăcăul se gîndise și la asta. Se înfrîjorau și mereu trăgeau cu coada ochiului spre turn. Mai avea de bătut patru, trei, două scînduri. Mai are numai una. Cum o s-o bată ? Alexa a tras din pod ultima scîndură cu cep la mijloc și pe unde, de la începutul lucrului, petrecuse funia de care sta atîrnat. După ce-a bătut și această din urmă scîndură, și-a dezlegat funia de la briu și a coborît încetîșor, prin dreptul ferestrei zăbreliate. Zoe l-a întins, iute, răvașelul scris cu sînge, șoptindu-i :

CURIER CULTURAL

Muzeul Golești, secția etnografică: obiecte din raionul Rm. Vilcea

Foto: Petre LAZARESCU

De curînd s-a inaugurat la Cluj noua Casă radio. Clădirea modernă și impunătoare oferă condiții deosebite de lucru redactorilor și tehnicienilor studioului din Cluj.

Casa radio are aer condiționat, o acustică perfectă și este înzestrată cu aparatură specială modernă. Ea cuprinde un studio muzical în care poate avea loc un concert simfonic, o sală destinată teatrului în studio și mai multe grupuri de înregistrare, birouri pentru redacție etc.

Locuitorii comunei Florești de lângă Cluj au sărbătorit recent o dată memorabilă din viața culturală a comunei: aniversarea a 180 de ani de existență a școlii din localitate. Din anul 1787, de cînd marele patriot și cărturar Gheorghe Șincai, în acea vreme director al școlilor naționale din Transilvania, a semnat Decretul directorial prin care îl numea aici ca „învățător românesc” pe Bartolomeu Putean, școala din Florești a funcționat fără întrerupere aducînd o contribuție de seamă la răspîndirea culturii în limba română, la formarea și dezvoltarea conștiinței naționale.

În orașul Bistrița, prin grija Filialei Arhivelor Statului din localitate s-a deschis o expoziție intitulată Pagini din istoria orașului. În cadrul căreia sînt expuse o serie de documente deosebit de valoroase. Printre ele se află manuscrise purtînd semnăturile originale ale domnitorilor Bogdan Voievod Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul.

La Ileanda, comună din raionul Dej, funcționează de cîtiva vreme o clasă de cursuri populare organizată de școala populară de artă. La lecțiile acestei clase participă circa 20 de tineri sîtence, care sub îndrumarea unei profesoare din localitate hîună cunoscîtoare a portului popular de pe Valea Somesului, învață tainele acestei arte, cîntînd o veche tradiție folclorică din acele locuri.

tainele acestei arte. De la prima ei lucrare: reproducerea după o icoană care a impresionat prin colorit, îndeosebi prin albul spumos al bluzei de borangic, pînă la ultima: un peisaj, Lenuța Domide a făcut progrese vizibile în arta cu care se îndeletnicește în timpul ei liber și căreia i se dăruiește cu afița pasiune.

Desigur pictura ei are încă sîfîngăcii, dar nu acest lucru e important. Interesant și important e că o fărancă cu multă sensibilitate și cu talent (are și încercări poetice) a găsit căile și mijloacele de a-și manifesta sensibilitatea și talentul în plastică și a-și exterioriza frumosul din sufletul ei. Și acest lucru am dorit să-l consemnăm.

R. IARAI

păcii” de Șostakoviici, „Noaptea” de Delcasso, „Barcarola” de Weber, sau „O, lume, ce frumoasă ești”, de Ludwig van Beethoven. Coriștii capătă astfel nu numai o frumoasă cultură muzicală, împărtășită cu generozitate miilor de auditori, prin turneele organizate în regiune, dar în același timp își îmbogățesc sufletul cu sentimentele înălțătoare care trăiesc în operele marilor creatori ai omenirii.

În primul rînd, repertoriul corului de peste 200 de persoane valorifică creațiile folclorice de cea mai mare autenticitate, culese de iubitori ai valorilor spirituale populare, cum sînt soții Florica și Alexandru Constantinescu, și prelucrate muzical de profesorul Petre Smărăndescu. Așa au fost repuse în circulație, într-o haină nouă, cîntecele „Hai Mărie-n șezătoare”, „Frunzuleană gențiană”, „Sînt fată de la Fierbinți” și multe altele.

Ansamblul coral a determinat și un interesant fenomen de proliferare a altor forme de exprimare muzicală. Pe lângă el a apărut grupul vocal, alcătuit din glasuri care susțin în ansamblul mare partiturile de „vioara întîii”, apoi taraful, soliștii. Nicolae Răcoceanu, Cristina Tărășneagă sau foarte cunoscuta Tița Ștefan.

Toate acestea sînt cuceriri integrate organic în viața satului de astăzi, contribuind la noua strălucire, pe fațetele cele mai diverse. Comuna Fierbinți, pe care altădată ochiul călătorului o ghicea după cumpenele fîntinilor, desenate pe cer, și după siluetele enorme ale plopiilor, își profilează, pînă-n zare, sirurile stîlpilor de înaltă tensiune. Școala cu pereții clătinați de vînturi a dispărut de mult, ridicîndu-se în loc școala de 8 ani și un liceu. Peste imaginea satului din trecut, oamenii, prin munca lor neobosită, au așternut alta, vie, luminoasă, plină de florile bucuriei.

Iar cîntecul a devenit o expresie spirituală a unor realități de care oamenii se mîndresc în cea mai firească și profundă accepție a cuvîntului.

STELIAN FILIP

— Dacă îndrăznești îți pun capul sub satîr!

— Fii înțelept, Alexa, a șoptit Ilinca lăsînd pleoapele în jos. Fii cuminte... Ai răbdare.

Aducîndu-și parcă aminte că în castel se află cu altă îndatorire decît aceea de a răpi fete, flăcăul s-a sprijinit cu stînga de parmalic și-a sărit din nou în ogradă, drept lîngă Drăcea. S-a întors către cerdac:

— Stăpînă, îmi dai logodnica dacă mă dovedesc mai tare decît căpitanul Chiriță?

— Tu, mai tare decît... Începu căpitanul să fiarbă ca o groapă cu var nestîns. Legați-l colo, la stîlp! Răcni către arnăuți. Așa! Acum ungeți-l cu balebă!

Trei arnăuți îl țineau legat, iar al patrulea aduse de la grajd, pe-o lopată, o balebă moale. Drăcea hohotea cu o satanică bucurie. Pe Alexa îl usturau sfichiurile batjocurei. Se smucî Izbi cu piciorul în coada lopeții. Balebă sări și se lipi drept în pieptul căpitanului Drăcea.

În ogradă, slujitorimea s-a zguduit de ris.

— Te pun în cătușe! a tras Drăcea spada. Noroc că, privînd din cerdac, Zulnia l-a oprit, l-a chemat și l-a mustreat, în șoaptă.

— Îți pui mîntea cu argații?

— Îlucid!

— Domolește-ți pornirile! Nu-l batjocori și nu-l umili.

— De ce să nu-l...

— Prin flăcăul ista iscusit și dibacî cîștig și inima Ilincîi.

— Da, judecî înțelepțește, stăpînă, primul Drăcea mustrearea, zîmbînd a lîngușire.

— Și dacă-l mai amăgim cu vorba, s-ar putea să ni-l facem slujitor bun, că-i mai vrednic de cît ne dăm noi seama. Mai ales c-o să avem mare nevoie de oameni vrednici, gîndi Zulnia, privînd departe.

VAURMA

odna tot cea ce i se părea frumos, tot ceea ce de-ii încînta ochiul.

In toamna lui '65, o femeie subțirică și gingașă, cu fața ovală ca într-o pictură veche, a venit la Casa de creație din Cluj. A scos din traistă cîteva picturi lucrate de ea și, cu o voce care trăda emoție, cerea păreri și sfaturi. O reproducere a atras mai mult atenția. Era Feocioara Maria pe care a realizat-o după o icoană, reproducînd-o însă îmbrăcată în straie fărănești, într-un costum național de prin părțile Năsăudului. Ceea ce a impresionat mai mult era însă cromatica interesantă a picturii, gama de culori sensibile pe care le-a folosit.

De la Casa de creație a plecat cu albume de reproducere ale clasicii noastre

și cu un stat prețios: să încerce să picteze aspecte din viață și natură, oameni din sat nu reproduceri după tablouri. In dese rînduri ea a fost vizitată acasă și ajutată de Alexandru Cristea, metodist în problemele de plastică. Cînd pictorul bucureștean Traian Brădeanu a plecat în raionul Năsăud să lucreze a fost îndrumat să locuiască la Lenuța Domide. Două săptămîni cît a stat în casa ei, artistul din București a ajutat-o și sfătuit-o. A învățat-o în timpul ei liber, care e destul de redus, (Lenuța Domide are o gospodărie care-i ia mult timp, lucrează la cîmp, e măritată și are o fetiță de vreo 9 ani) cum se așază culorile pe paletă, i-a confecționat o trusă, i-a dat culori în ulei din ale lui și i-a lămurit multe din

INAR

INȚI

or oferă întotdeauna e aleargă, de-a lungul mină-n mină, uneori flacăra dragostei penor să păstreze. Imagii în minte, a nu știu cestui ianuarie încălzit inui mare eveniment. din comuna Fierbinți-le sus a unei vîrste ro-

nuarie, a marcat punctenarului din Fierbinți. cîntecului au ținut să lin inima Bărăganului. t „Pe portativul vieții țională a creației popu-ă vadă un început, un ui incununată în anii laureată.

ogropate multă vreme u, acum un veac, nota-are unde aveau să se și cîntece patriotice“. l ieșiți pe băncile e ulițele satului, alcătui-

iau corul din acea vreme. Glasurile răsunau timid, în școala cu o singură sală de clasă, luminată seara cu lampa de gaz și clătîndu-și pereții la fiecare pală de vînt. Și totuși, corurile acelea firave, prezente la toate serbările din cadrul „cercurilor culturale”, cum se spunea în limba-jul vremii, singurele prilejuri prin care locuitorii din Fierbinți își puteau împărtăși setea de frumos.

Cîțiva dintre dascălii care au apucat ultima perioadă a vremilor apuse sînt păstrătorii unor date monografice pline de semnificație. Stan Alexandru, Constantinescu Alexandru, Constantinescu Florica, Chirișescu Dumitru se numără și în prezent printre cei mai înflăcărați animatori și interpreți ai corului. Ei își amintesc cum bagheta dirijorală a fost preluată, rînd pe rînd, de dirijori ca Sachelarie Savel, N. Istrate, Ciobanu Eleonora. Dar la alcătuirea puternicei formații pe care o cunoaște

Duminica trecută, cu prilejul sărbătoririi unui veac de activitate, corul din Fierbinți a fost distins cu ordinul „Meritul cultural” clasa a III-a, iar un număr de 22 coriști au primit ordine și medalii.

șara-ntreagă, la ridicarea măiestriei interpretative, a contribuit în cea mai mare măsură actualul dirijor, profesorul Petre Smărăndescu. Prin strădania lui s-a realizat un adevărat proces de alfabetizare muzicală, fiecare interpret — intelectual sau țaran cooperator — fiind azi cunoscător al noțiunilor muzicale de bază. Fără aceasta, fierbințenii n-ar fi putut avea revelația frumuseții unor piese corale din repertoriul clasic al genului, ca „Inul” de Pukst, „Cîntecul

ul Alexandru... are de pehlivan, Alexa l-a e și a lunecat lin pe funie, iarba măruntă și moale. mai rămas gaura prin t funia! a răcnit Chiriță nu se lase biruit.

at din nou în pod, a dez- lăsat-o să cadă jos și a i loc, să nu mai fie nici o aici o gaură în tot sufitul, Drăcea să nu mai aibă nă.

lat Jupînița Zoe? l-a luat la rost, cînd a coborît din r.

în hău, căpitane, nu stam, a ușa bisericii, ca să-mi

-l! a spumegat Drăcea,

licat mîinle, s-a strîmbat s-a lăsat în voia arnăuți-

răravul să nu mi-l luați, tata, moștenire.

rații, Zoe urmărea scena oprită.

șoptit Jupînița Zoe? i-a cea încă o vină.

-n urechi, a rîs Alexa, ias urmă... Și de n-ai găsi,

ă te scuipe drept în ochi, vesupusuri neroade îți trec

obraznicești!? și-a mutat teea trupului de pe un pi-a scos gîrbaciul din chimir de șapte ori. Na! Să te

roși pe obraz, flăcăul a i salturi, pînă în fața cer-stăpîna castelului împaraie, ajutată de Ilinca și

stăpînă, dă-mi logodnica l

, cutezi a peți fiică de

fata lui Ștefan Onofrei l

cum e a noastră. o răpesc.

EREDITATEA

de prof. dr. docent H. CHIRILEI

Institutul agronomic „N. Bălcescu” București

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au observat că din boabele de grâu, de orz, de secară, de mei etc., semănate în pământ, răsar și se dezvoltă, întotdeauna, plante asemănătoare părinților de la care proveneau semintele. La fel se întâmplă lucrurile și cu animalele.

Pe lângă numeroasele asemănări, între părinți și urmași există însă și unele deosebiri. Astfel, prin împerecherea unor găini cu penaj diferit colorat, apar, uneori, urmași cu un penaj cu totul altfel colorat decât cel al părinților din care provin, încât nu se aseamănă cu nici unul dintre părinți și nici cu strămoșii apropiați. Fapte similare au fost observate și la plantele cultivate.

Înșurirea ființelor vii de a da urmași care se dezvoltă asemănător, dar nu întru totul identic, cu părinții sau cu strămoșii lor, a primit denumirea de ereditate, de la cuvântul latin *hereditas*, care înseamnă moștenire.

Ereditatea ființelor vii s-a format istoric în cursul îndelungate evoluții de sute de milioane de ani, adică în lungul șir al generațiilor precedente.

Datorită faptului că urmașii au tendința de a păstra caracterele părinților, strămoșilor, înseamnă că ereditatea are un caracter conservator. Faptul că urmașii manifestă însă și tendința de a se abate de la caracterele părinților, strămoșilor, înseamnă că ereditatea are și un caracter deconservator, variabil.

Caracterul variabil al eredității este cauza apariției de specii noi cu ereditate schimbată care, spre deosebire de părinți, posedă o mai mare capacitate de adaptare la condițiile de mediu.

Meritul de a fi arătat cum se transformă ereditatea plantelor și a animalelor și modul în care iau naștere specii noi, mai bine adaptate condițiilor variate ale mediului, îi revine marelui biolog englez Charles Darwin care a trăit în secolul trecut. Darwin a stabilit că la baza evoluției viețuitoarelor stau, pe lângă fenomenul de selecție naturală (factorul principal al evoluției) și ereditatea și variabilitatea. Ereditatea, arată Darwin, acumulează din generație în generație variațiile utile pe care organismele le dobândesc sub acțiunea influenței mediului. Pentru a sprijini această teză, Darwin a folosit un bogat material factual, arătând, de pildă, că însușirea de precocitate sau de tardivitate dobândită de unele plante poate surveni în urma schimbării plantelor respective dintr-o regiune cu o anumită climă în altă regiune cu o altă climă; reducerea scheletului aripelor la rațele și gîștele domestice a avut loc din cauza nefolosirii lor; dezvoltarea ugerului la vaci, capre etc. s-a petrecut în urma mulsului ș.a.

Toate aceste modificări apărute dintr-o cauză sau alta, se pot transmite ereditară fiindcă afectează ereditatea ființei vii în cauză. Nu se pot transmite modificările superficiale, cum ar fi, de pildă, mutilările produse prin tăierea cozilor la animale (ciini, pisici etc.), care nu afectează baza ereditară. Nici chiar modificările dobândite, care afectează baza ereditară, nu sînt întotdeauna transmissibile la urmași.

În funcție de modul cum se reproduc ființele — proces care poate avea loc fie pe cale sexuală, adică prin împerecherea între partea bărbătească și cea femească, fie pe cale asexuată sau vegetativă (butași, altoire), ereditatea poate fi simplă sau complexă.

Ereditatea simplă se întâlnește la plantele care se înmulțesc asexuat, iar cea complexă — la ființele care se înmulțesc sexual. În cazul înmulțirii asexuate se transmit caracterele unui singur părinte. În cazul înmulțirii sexuate, urmașii sau descendenții moștenesc posibilitățile ereditare ale mamei, ale tatălui și ale strămoșilor pe linie maternă și paternă. La plante, de pildă, prin încrucișarea între două varietăți ale speciei barba împăratului (*Mirabilis Jalapa*) una cu flori roșii și cealaltă cu flori albe, se obțin hibridi la care, pe același individ, apar și flori roșii și flori albe; la animale cele mai tipice exemple de ereditate complexă sînt indivizii bălțați, care au corpul acoperit cu pete de culorile celor doi părinți, sau hibridi la care apar caractere intermediare între acelea ale celor doi părinți etc.

Care este mecanismul eredității? Cum se transmit caracterele părinților la urmași?

Primul biolog care a încercat să dea un răspuns la întrebările: care este mecanismul eredității și cum se transmit caracterele părinților la urmași a fost chiar Ch. Darwin. El a emis ipoteza că ereditatea este localizată în niște particule foarte mici pe care le-a numit *gemule* care s-ar mișca, chipurile, din diferitele părți ale corpului spre organele de reproducere, de unde apoi, în urma încrucișării, s-ar transmite la urmași. Această ipoteză, negată mai târziu chiar de autorul ei, a servit totuși, după moartea lui, ca punct de plecare pentru noi teorii cum ar fi: teoria factorilor ereditari a lui Gregor

Mendel (1822—1884), teoria germenului a lui August Weismann (1834—1915), teoria panganelor a lui Hugo de Vries (1848—1935), teoria cromozomică a lui Thomas Morgan (1866—1945), ș.a.

Dintre aceste teorii merită să fie reținute cea a lui Gregor Mendel și cea a lui Thomas Morgan. După Mendel, orice individ în viață poartă caracterele aduse în ou de către **cromozomii părintești**. (Cromozomii sînt niște filamente foarte fine care apar în nucleul celulelor în momentul începerii procesului de înmulțire. Aceste filamente sînt constituite dintr-o substanță denumită cromatină). După Morgan, cromozomii reprezintă însuși substratul material al eredității. El arată că pentru fiecare specie de plantă și animal numărul cromozomilor este fix, însă numărul lor diferă chiar la același individ în celulele corpului și celulele sexuale. În celulele sexuale se găsesc în număr de jumătate față de cele ale corpului. De pildă, dacă în celulele corpului sînt 24 de cromozomi, în celulele sexuale sînt 12 cromozomi.

În alcătuirea cromozomilor intră un imens număr de particule care au fost denumite **gene**. Genele nu sînt altceva decât fragmente ale unor molecule gigante cunoscute sub numele de **acid desoxiribonucleic** — denumit prescurtat ADN — alcătuite dintr-un zahăr (riboză), acid fosforic și niște substanțe aromatice din grupul purinelor și al pirimidinelor. În cromozomii ADN-ul este asociat cu o substanță albuminoidă numită **histonă**. În nucleul celulelor, dar nu în cromozomi, se mai găsește și un alt acid nucleic numit **acidul ribonucleic** sau prescurtat ARN. ARN-ul se întâlnește și în citoplasmă.

Astăzi e dovedit că ADN-ul din cromozomi are rolul hotărîtor în transmiterea caracterelor ereditare de la părinți la urmași. Cercetările efectuate din 1950 încoace au demonstrat că ADN-ul este sursa informației genetice necesare dezvoltării organismelor vii. În transmiterea caracterelor ereditare este responsabil, în oarecare măsură, și ARN-ul din citoplasmă. ADN-ul localizat în cromozomi constituie substratul material al genelor, care poartă fiecare în parte un caracter.

Rolul ADN-ului în transmiterea caracterelor ereditare a fost dovedit prin multe experiențe. Astfel, injectîndu-se rațelor din rasa Pekin ADN extras din globulele roșii și din spermatozoizii rațelor (masculi) din rasa Khaki s-a constatat că urmașii proveniți din rasa Pekin aveau caractere ale rasei de la care s-a extras ADN-ul. S-a putut dovedi că ADN-ul determină caracterele ereditare chiar și sub forma chimică, în afara celulelor. Nu e nevoie să se afle în cromozomi. Acest fapt este foarte important. El ne arată că este posibilă influențarea eredității în afara actului sexual.

Pare uimitor că nesfîrșita varietate de forme ale vieții este legată de acest ADN. Dacă ținem însă seama de felul cum este alcătuită molecula gigantă de ADN, găsim și explicația acestui interesant fenomen. Molecula de ADN are forma unei scări în spirală cu trepte. Părțile laterale ale moleculei sînt formate din zahăr și acid fosforic, iar treptele — din bazele azotate ce aparțin grupei purinelor și pirimidinelor. Molecula de ADN diferă de la o specie la alta prin ordinea în care sînt rînduite aceste baze azotate ale căror secvențe pot astfel realiza un număr prodigious de mare de combinații.

Trebuie arătat că biologii au dovedit că există și caractere care nu depind de cromozomii nucleilor, ci de citoplasmă. Un exemplu este acel al frunzelor albicioase (frunze panașate) care se constată la o specie de arțar, unele graminee ș.a.

Transmiterea unor astfel de caractere se face mai ales de planta mamă și este legată de albuminoidele specifice și ARN-ul din citoplasmă.

Ereditatea este o însușire care se poate modifica. Acest lucru poate avea loc fie sub influența condițiilor de mediu schimbate, fie prin hibridarea sexuală sau asexuată fie prin iradiere cu raze X, gama etc., fie printr-o serie de substanțe chimice introduse în organism de om sau luate de aceste organisme din mediul înconjurător.

Modificările duc la apariția de mutații din care o parte sînt utile organismului, iar altele nu. Acestor mutații se datorește infinita varietate genetică a oamenilor. Ea este așa de mare încît nu există doi oameni cu aceeași structură ereditară, în afara gemenilor rezultați din același ou.

Cunoștințele noi cu privire la cele două componente importante ale materiei vii celulare — acizii ADN și ARN și albuminoidele specifice fiecărei specii de plante și animale —, ne permit să anticipăm că aplicațiile practice vor revoluționa conținutul medicinei umane și veterinare, al agriculturii și celorlalte ramuri ale biologiei aplicate.

Din instituttele
de cercetări

STAȚIE HIDROMETRICĂ AUTOMATĂ

Specialiștii din cadrul Comitetului de Stat al Apelor au realizat o stație hidrometrică automată care măsoară nivelul apei și la anumite intervale de timp, după un program prestabilit, transmite informațiile prin radio. Stația se compune dintr-un mecanism de ceasornic cu întoarcere automată, un sistem de măsurare și codificare, sisteme de alimentare cu energie electrică și un aparat de radioemisie. Nivelul apei e urmărit cu ajutorul unui flot și e tradus prin intermediul unui tambur codificat în semnale electrice cod Morse și apoi transmis la orice distanță prin intermediul unei stații radioemitoare. Stația are o mare precizie de măsurare, semnalizare și transmitere a datelor.

RECONDIȚIONAREA PIESELOR DE LA TRACTOARE ȘI MAȘINI AGRICOLE

Abordînd ca temă de cercetare problema recondiționării și măririi rezistenței la uzură a pieselor de tractoare și mașini agricole, specialiștii Institutului de Cercetări pentru Mecanizarea Agriculturii din București au obținut rezultate valoroase în durificarea pieselor cu sormait. Sormaitul se fabrică sub formă de vergele din crom, mangan, nichel, siliciu, carbon, sulf, fosfor și fier și se depune prin sudare electrică și oxiacetilenică, grosimea sa fiind în funcție de cea a piesei și de rolul ei funcțional. Perioada de lucru a pieselor durificate cu sormait este de 10—15 ori mai mare decât a celor nedurificate, iar economiile se ridică anual la peste 20 milioane lei.

NOI VACCINURI ROMĂNEȘTI

Pînă în prezent, la un număr de peste 30 000 de copii și adulți a fost aplicat, cu bune rezultate, un nou vaccin împotriva oreionului realizat recent de specialiștii Institutului de Inframicrobiologie din București. Noul vaccin, realizat cu tulpini de virus izolate pentru prima dată în țară, va fi generalizat în toate cazurile de îmbolnăviri de oreion semnalate.

În cadrul institutului au fost realizate, în ultimul timp, vaccinuri eficiente antivariolice și antigripale. Un colectiv de specialiști condus de prof. dr. N. Căjal continuă intens cercetările asupra vaccinului antirujeolos, cu tulpină izolată de prof. Huang din Pekin, care și-a dovedit o mare valoare preventivă și nu produce reacții. Această temă de cercetare figurează în planul de stat pentru a fi introdusă pe scară largă în practica medicală uzuală.

Seri științifice la căminul cultural din Biertan

Serile științifice au devenit manifestări tradiționale care atrag la căminul cultural un număr mare de sîteni de toate vîrstele.

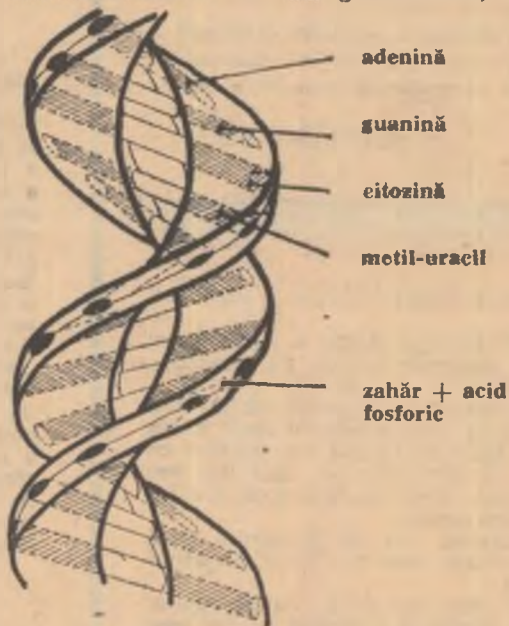
La Biertan, — cu concursul profesorilor de chimie și de fizică Renye Heinz și Wegend Klaus, — se organizează cu regularitate asemenea seri. Aceste manifestări îmbină în mod armonios aspectul instructiv cu cel distractiv.

Așa, bunăoară, cînd cei doi profesori au vorbit sîtenilor despre locul apei în natură, ei au făcut o demonstrație practică, la scară redusă, despre forța apei, punînd în mișcare o turbină în miniatură. A urmat apoi experiența cu electroliza, pentru stabilirea compoziției apei.

Legătura cu practica este prezentă prin discutarea unor teme ca: „Celula fotoelectrică, element de bază în tehnica modernă”.

Pentru noul an s-a prevăzut dezvoltarea acestor manifestări pînă la acțiuni complexe, la care comitetul executiv al sfatului popular va antrena și pe ceilalți specialiști din comună — ingineri și medici. Va fi un pas spre o activitate culturală evoluată și substanțială.

IOSIF GRITTO
corespondent

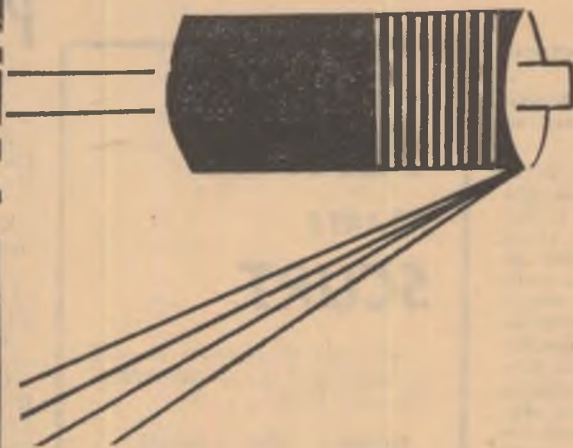
Acidul desoxiribonucleic (ADN) purtătorul material al eredității. Molecula are forma de scară în spirală, avînd treptele formate din adenină, guanină, citozină și metil-uracil (timină).

Fabrica MASE PLASTICE „VIITORUL”

ORADEA

STR. SPITALULUI

NR. 165

telefon 1.66.10, produce și livrează unităților socialiste cooperatiste, I.A.S.-uri și C.A.P.-uri pe bază de comandă fermă fără repartiție:

— rafie sintetică în orice cantități solicitate de beneficiar.

Rafia sintetică este un produs nou foarte util, pentru legat vița de vie, roșii etc., pentru confecționat saci având o rezistență de 10 ori mai mare decât sacii confecționați din iută. 1 kg. de rafie sintetică are o lungime între 9 000—11 000 m și înlocuiește circa 8 kg de rafie naturală.

Rafia sintetică se mai poate folosi și pentru confecționare de poșete, diferite frânghii, având o rezistență de zece ori mai mare decât frânghiile de iută sau cînepă.

Comenzile se vor trimite la adresa fabricii.

ABONAȚI-VĂ

la ALBINA, revistă săptămînală enciclopedică populară pentru sate! Îndemnați și pe prietenii și cunoștii dumneavoastră să se aboneze și să citească ALBINA, care publică reportaje despre viața economică și culturală a satelor noastre, articole de istorie și de știință popularizată, pagini „Magazin”, versuri, schițe și povestiri, satiră și umor etc.

Abonamentele se fac la factorii poștali și la oficiile poștale din localitățile dumneavoastră.

Prețul abonamentului pe întreg anul 1968 este de 13 lei.

O asigurare de accidente

constituie o măsură utilă de prevenire, în orice împrejurare: la locul de muncă, la domiciliu, pe stradă, în călătorii, la odihnă, la practicarea sporturilor etc.

Administrația Asigurărilor de Stat pune la dispoziția cetățenilor diferite forme de asigurări de accidente:

— asigurarea de accidente cu sume asigurate fixe sau cu sume convenite;

— asigurarea familială de accidente;

— asigurarea de accidente „turist” și altele.

Primele ce se plătesc — la aceste forme de asigurare — sînt convenabile fiecărui cetățean.

INTREPRINDEREA DE PRODUSE DIN BETON CELULAR AUTOCLAVIZAT

DOICEȘTI • PRAHOVA

produce și livrează pe bază de repartiții și comenzi ferme:

— Elemente de zidărie și izolații din beton celular autoclavizat.

— Panouri armate din beton celular autoclavizat.

— Spalieri pentru viță de vie din beton armat autoclavizat, chesoane de acoperire tip C: RA.

— Diverse elemente tipizate din beton armat pentru agricultură.

În anul 1967, un număr de 806 participanți la sistemele LOTO-PRO-NOSPORT au obținut autoturisme. Dintre acestea un număr de 325 autoturisme au fost câștigate la loz în plic. Vreți să obțineți și dv. imediat un autoturism? Jucăți cu perseverență la loz în plic. În afara autoturismelor mai puteți obține: premii în bani de 20 000 lei, 10 000 lei, 5 000 lei, 2 000 lei, 1 000 lei ș.a.

Oriunde vă aflați jucăți la loz în plic

Specialiști, tehnicieni și crescători de animale din fermele întreprinderilor agricole de stat din cooperativele agricole de producție!

O dată cu buna îngrijire a efectivelor de animale și păsări este necesar să preveniți și să combateți îmbolnăvirile.

În acest scop, puteți procura produse biologice și medicamente de la filialele regionale, farmaciile veterinare și

depozitele raionale ale Direcției generale de Aprovizionare Tehnico-Materială din Consiliul Superior al Agriculturii, precum și de la circumscripțiile sanitar-veterinare, cu plata în numerar sau prin virament.

După taxă și răsplată

— Degeaba se zicea că președintele Cazamir Costică este un om îngîmfat. Un îngîmfat nu recunoaște niciodată când greșește...

— Și el și-a recunoscut greșelile?
— Nu toate, dar pe unele a căutat să le și îndrepte. De exemplu când a trimis trei cetățeni din comună la odihnă în contul C.A.P.-ului.

— Măi, da pizmaș mai ești? Adică un președinte de cooperativă agricolă nu trebuie să aibă grijă de oameni, ca să-și reimprospăteze forțele pe la Vatra Dornei sau pe la Herculanii?

— Numai că nici Vasile Cernat, nici Ion Cucu nu cheltuiseră nici o zi-muncă pentru C.A.P.-ul în contul cărui și-au făcut zilele-odihnă. Dar Costică Cazamir și-a dat repede seama. A și luat personal măsură ca să se corijeze: i-a taxat.

— Păi dacă n-ai muncit și s-au scos bani pentru condeiul lor din punga C.A.P.-ului, barem să plătească.

— Tocmai! Pentru banii virai de C.A.P. la O.N.T., Cazamir a strâns de la cei trei (contra bonuri cu semnătura sa, cum se cuvine) 1200 de lei pe care i-a virat în buzunarul de la spate. De fapt el presimțise că o să greșească fiindcă i-a taxat anticipat.

— E, mai greșește omul.
— Totul e să recunoască.
— Și să-și îndrepte greșelile.
— Cum a și procedat Cazamir când s-a hotărît să trimită la școala tehnică veterinară Miroslăvești un tînăr, pe care

SECVENȚE

La această șezătoare vă prezentăm un film

Subiectul: unele pelicule care vin la cinematograful comunei sînt deteriorate — sonor... mut, iar zgîrieturile dau impresia că pe ecran plouă continuu

să-l întrețină din fondul social cultural al C.A.P.-ului.

— Se obișnuiește. Se face o înțelegere și apoi tînărul, devenit tehnician, se întoarce, tobă de carte, în comună.

— Și Cazamir a făcut o înțelegere. Bineînțeles nu cu tînărul — că era prea tînăr — ci cu tatăl, Lascăr Forțu. Numai că Forțu ăștia nu erau chiar din Unțești ci din Lipovăț-Vaslui. Și fiul mai era și o adevărată catastrofă la învățătură. Așa că în câteva săptămîni se retrage (adică fuge) de la școală. Perseverent, Costică Cazamir îl înscrie atunci pe protejatul său la Centrul școlar agricol din comuna Horia (Roman). Aici tînărul Octavian se arată mai statornic. Nu se... „retrage“ decît după cîteva luni, cînd își dă seama că repetenția e iminentă.

— Bine, dar spuneai ceva de recunoaștere și îndreptare...

— Cazamir a recunoscut imediat cu cine are de-aface. Și și-a îndreptat greșala: l-a taxat — pe tatăl. Nu de toți cei 500 de lei cît era venitul C.A.P.-ului ci, conform înțelegerii — că doar făcuseră și ei o înțelegere — de numai cîteva sutare. Așa că la sfîrșitul istoriei cu școlarizarea toți participanții au fost mulțumiți: tatăl, pentru că l-a costat puțin; fiul — pentru că a scăpat de școală; Cazamir pentru că a încasat (pentru buzunarul de la spate) cîteva sutare.

— Și a mai avut multe greșeli președintele Cazamir?

— Multe. Dar pe scotește i-a îndreptat. Lui Nichita Scinteie i-a dat 200 kg. struguri dar pe urmă și-a dat seama că sînt ai C.A.P.-ului și l-a taxat. Lui Mihai, 77 de bucăți coame de țigla — dar l-a taxat. Pe Ion Luca și Nicolae Moisiuc, șoferii C.A.P.-ului pe care i-a autorizat să facă transporturi particulare, i-a taxat cu cîte șase sutare. Iar magazinerul Mihai Bădrus ca să poată delapida nestingherit, îi plătea președintelui o taxă lunară de lei 500 (cinci sute). Numai pe el nu s-a taxat cînd și-a luat 300 de kg de grîu, porumb și alte cele.

— Dar pînă la urmă?

— Au avut alții grijă și l-au taxat și pe Cazamir — după cum i se cuvenea. După taxă... și răsplată.

INVITAȚIE LA BAL

Acum viu de la nea Lulu Simian. Totul e aranjat — ne dă casa simbătă seara. Deci, vă rog să veniți la bal. Cum, mai este un bal? Tot simbătă? Cine îl dă? Ion Isac? Păi, ăla e bal? Că aduce lăutarii de aici din Unțești ca să-l coste numai 200 de lei. Să vedeți ce bal dau eu. Numai orchestra mă costă 300 de lei că o aduc de peste trei sate ca să ne cînte și „Szamba“. Cu nea Lulu m-am înțeles, îi dau și lui cîteva saci cu porumb și ne lasă să dansăm pînă la ziuă.

Vedeți, ăsta-i bal de soi! Așa că, la intrare, fiecare trebuie să aibă o ținută obligatorie. Adică să fie ținută în mînă o hîrtie de cinci lei. Ca să-mi rămînă și mie ceva pentru oboasă. Că și O.S.T.A. își ia partea cînd organizează turnee. Noroc că ea nu se bagă la baluri. La astea sînt eu specialist.

Intr-o vreme, cei de la cîminul cultural au vrut să-mi facă concurență și

să dea ei balurile. Bine că nu s-au înțeles între ei. Că tovarășa Margareta zicea să le facă tovarășa Mereuță, că-i secretară de U.T.C. Tovarășa Mereuță zicea să le facă tovarășa Margareta că-i directoare de cîmin.

Norocul meu, că Margareta Mereuță, directoare a cîminului și în același timp secretară de U.T.C., nu s-a înțeles cu ea însăși, iar organizarea balurilor a rămas pe seama sectorului particular. Mai dau eu unul, mai dă Isac altul... Așa-i la noi în sat, care vrea dă un bal. Că noi ne înțelegem. Principalul este să se distreze tineretul și să ne iasă nouă țuca cea de toate zilele. Cît mai merge, e bine.

Numai să nu se afle la Comitetul raional pentru cultură și artă. Că o să se găsească cineva să spună: dacă-i bal, bal să fie. Și o să fie cu cîntec.

Șezătoarea a fost consemnată de ANDREI CROITORU
și VLADIMIR PANĂ. Decor T. PALL

LA ȘEZĂTOARE

În comuna UNȚEȘTI-BÎRLAD

TEATRU FOARTE SCURT

Acțiunea se petrece în sala de așteptare a dispensarului din satul Ulea.

Doctorul (din cabinet):

— Următorul. Intră un cetățean cu o găleată cu apă.

Pacient I: — L-ai văzut pe ăla care a intrat?

Pacient II: — Da.

Pacient I: — Nu mai are mult.

Pacient II: — De trăit?

Pacient I: — Aș! De cărat apă. Pînă umple borcanul din cabinet. Apoi încep consultațiile.

Pacient II: — Văd că aici este instalație de apă.

Pacient I: — Este. Și țevăria și chivetele. Lipsește o simplă pompă care să tragă apa în rezervor.

Pacient II: — Eu n-am mai fost pe la dispensar, că m-am simțit bine, dar nici cei de la secția sănătate cred că n-au venit pe aici.

Pacient I: — Ba au venit destui inspectori. Fiecare a constatat lipsa pompei și a spus că trebuie să ia măsuri.

Pacient II: — Cine?

Doctorul (din cabinet):

— Următorul.

(cortina deși instalată nu poate fi trasă fiindcă lipsește sfoara)

GHICITOARE

Cine dezmiardă damigeana
Pînă dă de ziuă geana
Și, venind acasă, i-o năpastă
Căci nu bate-n ușă ci-n nevastă?

(Răspuns: Gh. Ciuraru)

PROBLEMA DE PERSPICACITATE

Punem participanților la șezătoarea noastră o problemă cu trei rezolvări. Care dintre acestea este cea corectă?

Cum ar ajunge mai operativ corespondența în comuna Unțești?

A. Fiind transportată în altă direcție la 14 km. în comuna Banca, de unde este adusă, cu o droșcă, uneori a doua zi.

B. Fiind transportată cu mașina poștei în comuna Bogdănești la numai 7 km.

C. Intrucît șoseaua ce leagă Birladul de Bogdănești trece prin Unțești, printr-o simplă oprire a mașinii corespondența ar putea fi lăsată chiar la destinație.

(In ajutorul celor ce vor să dea un răspuns bun atragem atenția că oficiul P.T.T.R. raion Birlad, după o mătură chibzuință, între răspunsurile A și B l-a ales pe primul. Răspunsul C nici n-a intrat în vederile sale).

EPIGRAMĂ

Gestionarul magazinului universal a comandat în repetate rînduri la I.C.R.-Birlad ghețe mult solicitate de săteni în acest anotimp.

Șapte comenzi a tot făcut
Dar ghețele n-au apărut
Vor veni în fapt de seară,
Însă cam... la primăvară.

CONCURS

CINE ESTE...

Fabulistului moldovean din opera căruia reproducem o poezie în acest număr, contemporanul și prietenul său Grigore Alexandrescu îi scria într-o Epistolă:

De ar fi o mulțumire să te vezi în tipar, / Și pe uliți citezîdată cu degetul arătat; / S-auzi: ăsta e cutare! apoi eu ne-aș ferici, / Pentru scrierile tale ce iubesc a le citi.

3 CUPON DE PARTICIPARE

Greierul în desfătare,
Trecînd vara cu cîntare,
Deodată se trezește
Că afară viscolește,
Iar el de mincat nu are.
La vecina sa furnică
Alergînd, cu lacrimi pică
Și se roagă să-i ajute,
Cu hrană să-l împrumute,
Ca de foame să nu moară,
Numai pin' la primăvară.
Furnica l-a ascultat,
Dar așa l-a întreat:
— „Vara, cînd eu adunam,
Tu ce făceai?“ — „Eu
cîntam,

În petrecere cu toți.“
— „Ai cîntat? Imi pare bine.
Acum joacă, dacă poți,
Iar la vară fă ca mine“.

...AUTORUL ?